

N:o 50.

Af herr **A. G. Olsson** i Frösvi, *om skrifvelse till Kongl. Maj:t rörande sättet för byggande af statens elektriska ledningar.*

I vår tid göres mycket för att förekomma olycksfall i arbetet. Staten har ju till och med särskilda inspektörer, som bland annat efterse, att arbetarne i landets fabriker äro så mycket som möjligt skyddade mot olycksfall i arbetet. Men samtidigt med dessa prisvärda bemödanden gör staten genom det sätt, hvarpå densamma bygger sina telegraf- och telefonledningar, de mest trafikerade af de allmänna landsvägarne i hög grad farliga för de vägfarande. Nämnda elektriska ledningar uppsättas nemligen så — åtminstone i min hemort — att de följa vägarne efter, än på ena och än på andra sidan, samt dragas i mycket sneda vinklar otaliga gånger öfver vägen. Det synes mig till och med, som om på åtskilliga ställen trådarne med afsigt uppsatts så, att de, gående i sicksack från ena till andra sidan af vägen, ligga till stor del af sin längd öfver densamma, hvarjemte de på några ställen ej ligga tillräckligt högt öfver körbanan. På en del ställen har jag efter gjorda mätningar funnit tråden ligga endast $11\frac{1}{2}$ fot eller $3\frac{1}{3}$ meter öfver vägen, hvilket är allt för lågt, för att t. ex. ett hö- eller foderlass skall

kunna på dessa ställen passera under densamma. Hvilka fördelar som genom omnämnda byggnadssätt skola vinnas — om det nu verkligen skall vara några — torde vara svårt för den i saken oinvigde att utgrunda, men de olycksfall, som härigenom otvifvelaktigt uppstå, äro deremot lätta för hvar och en att förutse. Ty då trådarne af flere-handa orsaker brista, blifva de ofta liggande i spiraler på landsvägen eller hängande lågt öfver densamma. I båda fallen kunna svåra olycksfall uppkomma, synnerligast för den, som färdas vägen fram efter mörkrets inbrott; och staten torde få vidkännas ganska dryga ersättningskostnader för dessa olycksfall, utan att dock kunna ersätta all den skada dessa förorsakat, ty livvets och lemmarnes förlust är ju oersättlig. Tillbud till olyckshändelse af nu antydda slag hafva redan i min ort inträffat.

För att förekomma att statens elektriska ledningar skola göra de mest befarne af de allmänna landsvägarne olycksbringande för de vägfarande, böra dessa ledningar så mycket som möjligt, i likhet med förhållandet vid jernvägslinierna, framgå endast på ena sidan af vägen, och, der en öfvergång öfver vägen är oundviklig, bör ledningen dragas tvärt öfver vägen, så att en stolpe sättes på ena sidan af vägen och den andra stolpen midt emot, och ledningen sålunda kommer att ligga i möjligaste mån vinkelrätt öfver vägen samt så högt, att intet hinder för vägtrafiken kan uppstå. Det korta afståndet mellan stolparne gör då, att tråden vid vägöfvergången nästan aldrig brister. Men om den också bruste, skulle den vid föreslagna byggnadssätt ej kunna förorsaka olycksfall för de vägfarande, enär tråden vid bristningen komme att draga sig till de midt emot hvarandra stående stolparne, på hvilka den blefve hängande, och på körbanan behöfde man då ej vidare frukta här ofvan antydda nya slag af olycksfall.

Jag får derfor vördsamt föreslå,

att Riksdagen behagade aflåta en skrifvelse till Kongl. Maj:t med anhållan, att staten vid hädanefter företagen ny- eller ombyggnad af sina elektriska ledningar efter landsvägarne låter dem fortlöpa å ena sidan af desamma samt, der öfvergångar äro oundvikliga, låter ledningarna gå så mycket som möjligt vinkelrätt öfver vägen med en stolpe på hvardera sidan af densamma, samt att ledningstrådarne vid vägöfvergångar sättas tillräckligt högt öfver

körbanan, eller att andra lämpliga åtgärder vidtagas, hvarigenom ofvan påpekade olägenheter undanröddas.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 23 januari 1891.

A. G. Olsson,
Frösvi.

N:o 51.

Af herr **A. G. Olsson** i Frösvi, *om ändrade bestämmelser i fråga om tiden för kronoarrendenas samt grundskatternas erläggande.*

Under de senaste tre åren har Kongl. Maj:t medgifvit, att kronoarrendatorerna fått erlägga sina arrendesummor på tvenne betalningstider. Denna anordning har varit af stor nytta för dessa arrendatorer. Många hafva härigenom kunnat bibehålla sina arrenden, hvilka de eljest helt säkert varit nödsakade att lemna. Men en sådan delning af uppbördens beträffande de årligen utgående grundskatterna skulle äfven vara en beaktansvärd och välbehöflig förmån i ekonomiskt afseende för mången grundskattebetalare, som nu har bekymmer nog för att behålla sitt hemman, innan dessa orättvisa skatter hunnit helt och hållet afskrifvas. Det är nemligen nu ej så som för några decennier tillbaka,